Înainte ca ochiul să-și fi terminat privirea

On Ianuarie 28, 2020

Pe primul plan al artei trebuie să se situeze redarea sentimentului de apartenență la un alt univers.

Trandafirul, Double Delight. Când îl privești vara, în lumina soarelui, rămâi cu o deschidere spre artă, spre frumos, spre gingășie. Sunt aproape de sufletul lui, mereu contemplându-i frumusețea, iar el pare mereu a fi încântat de ce se întâmplă în lumea mea. La rândul lui, acest organ sensibil la atenție, la orice formă de artă, mă privește așa cum își privește artistul creația ani de-a rândul: ca un fel de imagine a unei lumi înnoite, recreate, inovatoare la nivel spiritual.

Nu sunt doar un arbust oarecare. Sunt singurul organism de evaluare a esteticii abordat din prisma unui continuum al experiențelor de cunoaștere, care generează o stare de deschidere către natura divină din centrul unei ființe superioare. Străbătut de afecțiune și de dorința de a căuta semnificația trăirii, devin mai expresiv atunci când palpit în fiecare urmă de pensulă. Atașat de realul poetic-artistic, întinerit de binecuvântarea unei atingeri delicate, simt parcă sufletul stăpânului meu șoptindu-mi cuvinte de mângâiere în fiecare demers creator, cu fiecare aplicare a culorii pe straturile unei profunde cosmogonii care parcă dezvăluie o parte din triumful imaginației asupra inteligenței.

Îmi înțelegeți fericirea, nu-i așa?

Adesea, am văzut în stăpânul meu o parte din întruchiparea nemuririi, factorul determinant al nenumăratelor mele transformări de-a lungul timpului. El nu este doar un creator desăvârșit, ci este însăși desăvârșirea creației care începe cu *Lorconsulhis* (absolutul ascuns în puterea inimii) și se continuă cu *Trekanandhis* (esența virtuților vieții divine), pentru care orice motivație spirituală reprezintă un roșu curat și plin de vitalitate. În artă, trebuie să faci mereu o trimitere la Creator prin intermediul credinței în Înviere: renaștere, revigorare, trezirea naturii.

Ani de-a rândul am crezut că voi fi diferit, că mă voi simți altfel. Voiam să cresc și să ajung perfect asemenea unei picturi care nu-și pierde caracterul monumental, care nu-și pierde din conținutul simbolic. Şi s-a întâmplat să fiu tot ceea ce am dorit să fiu, chiar dacă nu la momentul dorit de mine, și în calitate de aspirant la o nobilă menire: de a mă ridica deasupra ignoranței lumii prin însăși viziunea artistului care merge mult mai departe decât și-a putea imagina cineva, prin combinația miraculoasă dintre trup și suflet, dintre natură și har.

Leadership: Poți să-ți imaginezi opera de artă ca pe o extensie a unei realități trăită dintotdeauna, în cazul manifestării unei personalități care traversează spațiul și timpul prin identificarea unei mereu alte vieți posibile?

Precum personajele lui Nabokov, mă pierd uneori în fața unui timp liber pe care nu știu cum să-l umplu cu ceva util, pentru că nu m-am preocupat niciodată de asta, fiind acaparat doar de frumusețea mea. Expresivitatea contează mai mult ca utilul. Un trandafir nu e admirat decât atunci când se știe nespus de frumos, splendid în noblețea cu care își etalează farmecul, plin de culoare în orice cadru s-ar afla.

Totodată, imaginea mea trebuie să emane acea expresivitate a afirmării sinelui și a acordului acestuia cu lumea, ca atunci când trebuie să-ți arăți calitățile artistice în fața cuiva care nu te cunoaște prea bine. Alteori, mă regăsesc în cuvintele lui Alexandru Vlahuță: *„Din marele lui*

peisaj, Dumnezeu a luat o floare fragedă și, dându-i trup și grai omenesc, i-a trimis-o pe-o rază de soare artistului, ca tovarăș al unei vieți trăite într-o împlinire totală."

Aici am vrut să ajung, și credeți-mă că ajungerea aceasta într-un puzzle specific picturii expresioniste, dintr-o perspectivă aflată în corespondență cu elanul spiritual, creează întotdeauna o imagine expresivă. Dacă puteți, încercați să-mi înălțați sufletul într-un orizont care merge dincolo de cel al vieții, ca și cum m-ați compara cu un titan al tranziției dintre mai multe lumi, și vedeți dacă reușiți să-mi dați o formă apropiată de cea a îngerului care a învins moartea.

Doar astfel mă veți putea înțelege dincolo de cuvinte, dincolo de sentimente, dincolo de căderea de acord cu alții, doar prin comparație cu viziunea unui Creator Universal.

Leadership: Poți face din tine o cunoaștere individualizatoare în scopul formării și manifestării unei inteligențe înzestrate cu mare putere de sensibilitate care își dispută importanța în viață discretă a naturii?

Numai stăpânul meu știe să integreze în imagini plastice diverse forme din natură. Nu sunt o excepție. Orice element al naturii este într-un fel eternizat, fiind tratat datorită eforturilor făcute pe cale spirituală de o ființă discretă și duioasă, care știe să ocrotească un corp plin de nuanțe și culoare, să-l păstreze pururea tânăr, vesel și sănătos. Într-un fel, dominantele esteticii sale, relevate prin prisma stilului creațiilor pe care le-a oferit lumii, stabilesc un fel de paralelism cu orientările artistice ale lui Joel Cunningham, din opera lui Mary Balogh, care mărturisea la un moment dat:

"Când pictez pe viu, mintea mea e prea prinsă de redarea corectă a oricărui detaliu neînsemnat, și spiritul meu e redus la tăcere. Iar subiectul devine țeapăn și încremenit, pentru că își menține aceeași poziție și aceeași expresie. Voi schița ceea ce văd acum cât pot de repede și apoi voi picta în atelierul meu."

Fără a avea pretenția de a fi spus tot ce putea fi spus, fiindcă un trandafir este un univers nemărginit, mereu cu o altă poveste, mereu cerând altceva de la artă, mă voi alătura asemănării cu acel teritoriu privilegiat de manifestare a cunoașterii individualizatoare, de care face dovadă stăpânul meu, din care am cules următoarea piatra de temelie: *„ A face o artă din știință este ca și când ai pune în vibrație sufletul uman cu ajutorul unei pensule care se mișcă singură."*

Mai departe, vă las sarcina să-mi creionați un portret în care sufletul meu, prins într-un dialog cu Creatorul Universal, se umple de gânduri care nu se pot descrie în cuvinte sau în imagini, ci numai în sentiment, în picătura de divin din voi.

Leadershipul care însoțește cunoașterea artistică are ca premisă menirea pe care ți-o asumi în perimetrul creației, din prisma unei deschideri către natura divină, conformându-se unui singur argument: „Ceea ce creezi este ceea ce ești când te consideri cineva mai presus de tine."

Înainte ca ochiul să-și fi terminat privirea are ca și considerent de bază următoarea experiență creatoare: „Să simți ceea ce se trăiește numai prin asemănare, încât să fii parte din natura celui ce se trăiește pe sine la nivel de univers nelimitat".

Cufundându-te într-un labirint al simbolurilor, metaforelor și al alterității, trebuie să-ți recunoști personalitatea ca fiind imaginea unui Creator Universal care transcende timpul, spațiul, visul și realitatea, în scopul găsirii unei mereu alte înfățișări ușor de încadrat în sfera

estetică și filosofică a artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/inainte-ca-ochiul-sa-si-fi-terminat-privirea.html